दिवो हिरण्यकशिपु। आदित्यस्य रुक्मः। प्रजापतेरश्वः। इममेव लोकं तार्ष्येणाप्नोति। अन्तरिक्षं कृत्यधीवासेन दिवꣳ हिरण्यकशिपुना। आदित्यꣳ रुक्मेण। अश्वेनैव मेध्येन प्रजापतेः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नोति" इति। तार्ष्यादीनामश्वान्तानामुपर्यधोभावसाम्येन भूलोकादिरूपत्वे सति यजमानस्य तेन तेन तार्ष्यादिना तत्तद्भूलोकादिप्राप्तिर्भवति। 'सायुज्यं' सहैकत्र वासः। 'सलोकतां' समानलोकस्वामित्वं॥

(७) क्रत्वनुष्ठानवेदने प्रशंसति। "एतासामेव देवतानाꣳ सायुज्यं। सार्ष्टिताꣳ समानलोकतामाप्नोति योऽश्वमेधेन यजते। य उचैनमेवं वेद" इति। 'सार्ष्टितां' समानैश्वर्य्ययुक्तत्वं। स्पष्टमन्यत्॥

इति विंशोऽनुवाकः।

अथ एकविंशोऽनुवाकः।

(१) विंशेऽश्वस्य सञ्ज्ञपनमुक्तं। एकविंशे तूत्तरवेद्युपवापोऽभिधीयते। तत्रादौ तावद्वङ्गविधनामनिर्व्वचनेनाश्वः स्तूयते। प्रथमं सवर्येति नाम्नो निर्व्वचनं दर्शयति। "आदित्याश्चाङ्गिरसश्च सुवर्गे लोके स्पर्धन्त। तेऽङ्गिरस आदित्येभ्यः। अमुमादित्यमश्वꣳ श्वेतं भूतं दक्षिणामनयत्। तेऽब्रुवन्। यं नोऽनेष्ट। स वर्य्योऽभूदिति। तस्मादश्वꣳ सवर्य्येत्याह्वयन्ति। तस्माद्यज्ञे वरो दीयते" इति। पुरा कदाचित् 'आदित्याः' गणदेवताः, 'अङ्गिरसः', महर्षयश्च, स्वर्गलोकं निमित्तीकृत्य स्पर्द्धां कृत-